

HOOFDSTUK 1

'DAMES EN HEREN, over enkele ogenblikken landen we op luchthaven Charles de Gaulle. We verzoeken u de rugleuning van uw stoel rechtop te zetten, uw tafeltje in te klappen en de stoelriemen vast te maken.'

Parijs, Frankrijk.

Mijn maag draaide zich in een knoop. Parijs was een van de populairste vakantieplekken ter wereld, maar toch kon ik niet wachten tot ik weer weg mocht.

Met een zucht gaf ik mijn slapende broer Eric een por. 'Eric. Wakker worden.'

Hij tilde zijn slaapmasker op, trok een oordopje uit zijn oor en keek me met slaperige spleetogen aan. 'Zijn we al geland?' 'Nog niet.'

'Laat me dan met rust.'

Ik had geen idee hoe hij nu nog kon slapen. Zelf had ik door de zenuwen geen oog dichtgedaan.

Voor het eerst in tien maanden zouden we onze vader weer zien.

Maar Eric sliep overal doorheen. Vuurwerk. Mams geschreeuw. Wekkers. Mam zei dat het kwam doordat hij een zeventienjarige puber was. Ik besloot dat hij gewoon lui was. Zijn uitstekende cijfers waren het resultaat van niets anders dan zijn charmes en puur geluk.

Ik leunde over Eric heen en schoof het luikje voor het raam omhoog. Onder het vliegtuig werd het landschap bedekt door dicht op elkaar staande, grauwe gebouwen.

Eric kreunde en duwde zonder te kijken mijn arm bij het raam weg. 'Ik zeg het je, Sophie...' Maar in plaats van zijn zin af te maken, draaide hij zich van me weg.

'Je moet je stoel rechtop zetten, Eric. De stewardess komt eraan.'

Hij draaide zich weer om en schoof zijn masker omhoog. 'Dus? Wat gaat ze doen, me arresteren?'

Met een spottende grijns op zijn gezicht keek hij me aan. Mijn broer was zo'n sukkel. Maar hij was vijftien maanden ouder dan ik en twee keer zo populair op onze middelbare school. De meisjes vonden dat idiote gedrag van hem leuk. Ik had geen idee waarom.

'Je weet maar nooit. Er worden continu mensen uit het vliegtuig gezet.'

Hij snoof. 'Dan is het maar goed dat ze me uit het vliegtuig zetten in de stad waar ik wilde zijn.'

'Jij wilt hier net zomin zijn als ik.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Goed punt. Als ik me nu even lekker misdraag, sturen ze me misschien wel terug naar het goeie, ouwe Amerika. Dan mag je in je uppie acht weken bij pap in Parijs logeren.'

Een gevoel van paniek borrelde in mij omhoog. 'Dat zou je niet doen.'

Zijn gezicht vertrok. 'Het zou me toch niet lukken. Pap zou vast een of andere ambtenaar weten om te kopen, zodat ik kon blijven.' Maar hij had zijn stoel nog steeds niet rechtop gezet.

De stewardess stond nu twee rijen bij ons vandaan afval te verzamelen. 'Éric.'

'Relax, Sophie. Het is geen wonder dat je geen vriendje hebt. Je bent veel te gespannen.'

'Sommige mensen houden zich nou eenmaal graag aan de regels.'

'Ik meen het, Soof. Leef eens een beetje.'

De stewardess bleef staan bij onze rij en wierp een blik op Erics achterover geklapt rugleuning. 'Meneer, zou u uw stoel rechtop willen zetten?'

'Natuurlijk,' zei hij met een overdreven glimlach. 'Ik doe niets liever.'

'*Merci.*'

Ze liep verder, en er verscheen een zelfvoldane grijns op Erics gezicht. 'Zie je wel, Chicken Little? De hemel is niet naar beneden komen vallen.'

'Hou je kop.' Het kwam er harder uit dan de bedoeling was. 'Ik kan niet geloven dat mam jou genoeg vertrouwde om ons alleen naar Parijs te sturen.'

'Ze kon ons moeilijk vanaf Charleston in een doos laten verschepen, of wel?'

Ik kon niet geloven dat ze ons überhaupt had laten gaan.

'Nou, gedraag je, want anders mag je misschien niet op paps bruiloft komen.'

'Mooi.' Ik sloeg mijn armen over elkaar en zakte terug in mijn stoel. 'Ik was namelijk helemaal niet van plan om naar zijn bruiloft te gaan.'

'Ik weet niet of je wel een keus hebt.' Daar leek hij niet bepaald blij mee te zijn, al wist ik zeker dat hij zich meer zorgen maakte om zichzelf dan om mij.

'Hij kan dan misschien mijn zomer verpesten – de enige zomer waarvoor ik eindelijk eens plannen had gemaakt – maar hij kan me niet dwingen op zijn bruiloft te komen.' Ik huiverde. Ik kon me mijn vader niet eens voorstellen met een andere vrouw.

'O, kom op, zeg. Ik heb mijn baan bij de golfclub op moeten zeggen. Mijn vriendin heeft het uitgemaakt, omdat ze geen zin had om de hele zomer in haar eentje te zitten. Ik heb veel meer op moeten geven dan jij.'

Daar viel over te discussiëren. Mijn pianolerares had lessen voor me geregeld bij een muziekdocent aan de universiteit,

om me voor te bereiden op een competitie in de herfst waarbij ik een studiebeurs kon winnen. Nu maakte ik me zorgen dat ik er niet op tijd klaar voor zou zijn. De universiteiten waar ik heen wilde, waren erg duur. 'Jij hebt tenminste Dane nog vanaf zondag.'

Nog geen zes dagen geleden had pap ons gebeld met twee mededelingen die allebei als een bom waren ingeslagen – één: hij ging trouwen met een vrouw die hij nauwelijks kende, en twee: hij stond erop dat wij naar zijn bruiloft kwamen en de hele zomer bij hem, zijn nieuwe vrouw en haar dochter zouden blijven. Geen discussie. Hij had zich niet eens afgevraagd of zijn plannen wel in onze levens pasten. Helemaal niks, alleen maar een schaapachtig: 'Sorry.'

Eric had nog harder geprotesteerd dan ik, maar mam verraste ons door te zeggen dat we geen keuze hadden. Eigenlijk leek ze zelfs verdacht blij met paps nieuwe huwelijk, maar ze had destijds dan ook veel minder moeite met zijn vertrek gehad dan wij. In een poging ons wat te kalmeren, had ze pap zover gekregen dat we allebei iemand mee mochten nemen naar Frankrijk. Eerst een van Erics vrienden, daarna eentje van mij. Ik overwoog te doen alsof ik mijn paspoort was kwijtgeraakt, maar mijn vriendin Jenna – die na Erics vriend Dane zou komen – werd bijna hysterisch. 'Dat kan echt niet!' riep ze, terwijl ze op mijn bed mijn teennagels aan het lakken was. 'Wie wil er nou niet naar Parijs?'

'Het is niet dat ik een hekel heb aan Parijs. Alleen maar aan mijn vader.'

'Dus dan verdraag je je vader en geniet je van Parijs! Er is toch vast wel *iets* wat je daar zou willen doen?'

Ik dacht even na. 'Ik wil de Eiffeltoren zien. Ik hoop dat ik niet te bang ben om naar boven te gaan.'

Veelbetekenend stootte ze met haar schouder tegen de mijne. 'Misschien wil Dane wel met je mee naar boven. Stel je voor: bijna vier hele weken alleen met Dane Wallace.' Ze trok

haar wenkbrauwen op. 'Jij en Dane. In Parijs. Helemaal alleen.' Dane mocht langer blijven, omdat Jenna pas eind juli kon komen. Niet dat ik dat heel erg vond. Ik had geluk gehad, aangezien Dane niet Erics eerste keus was geweest. Zijn beste vriend, Dylan, kon het zich niet veroorloven de hele zomer niet te werken.

Ik rolde met mijn ogen. 'We zijn niet alleen. Herinner je je Eric nog; oftewel, de reden waarom Dane meegaat? En vergeet mijn nieuwe stiefzus Camille niet.' Al werd haar naam niet op de normale manier uitgesproken. Pap zei steeds 'Ca-mie'. 'Nou en?' Ze verschoof op mijn bed. 'Luister. Je bent al meer dan twee jaar smoorverliefd op die jongen. Dit is je kans. Het is het lot.'

Ik keek haar ernstig aan. 'Je bedoelt dat het j^ouw lot is om naar Parijs te komen als Dane weer weg is... Anders gezegd, de reden waarom jij per se wilt dat ik ga.'

'Soof! Het is een reis naar Parijs!'

Uiteindelijk maakte het niet uit wat ik wilde. Mijn moeder was niet op andere gedachten te brengen. Voor hetzelfde geld had ze ons wél in dozen laten verschepen.

De neus van het vliegtuig dook naar beneden en ik hapte naar adem, terwijl ik de armleuningen vastgreep.

'Het vliegtuig stort heus niet neer, sufferd,' kreunde Eric. 'Dit heet een landing.'

'Dat weet ik,' zei ik met opeengeklemd kaken. Alsof het normaal was voor een kolossaal metalen object om eventjes duizenden meters de lucht in te vliegen en weer naar beneden te komen. Ik dwong mijn vingers zich te ontspannen, sloot mijn ogen en stelde me voor dat ik thuis achter mijn piano zat. Mijn handen balanceerden op de koele, gladde toetsen. Onwillekeurig begonnen mijn vingers de bes-kleine-terts-toonladder te spelen.

Ik opende mijn ogen toen ik de wielen van het vliegtuig de landingsbaan voelde raken. Eric schonk me zijn typische blik

vol afkeer. 'Ik weet niet of het je is opgevallen, maar dat is een armleuning. Geen piano.'

'Het kalmeert me. Heb je liever dat ik in paniek raak?'

De blik op zijn gezicht maakte duidelijk dat geen van beide zijn voorkeur had.

Het vooruitzicht van acht weken zonder mijn piano vond ik bijna nog erger dan het feit dat mijn vader opnieuw ging trouwen. Ik zou het geweldig vinden om naar Juilliard in New York te gaan, maar het was pas echt mijn droom om in Europa te gaan studeren. Maar welke universiteit ik ook koos, een studiebeurs was essentieel. Mijn moeder was een verpleegster die in haar eentje twee kinderen opvoedde, en al klonk mijn vaders baan chic – architectonisch restaurateur – hij verdiende er nauwelijks iets mee. Zijn carrière had er ook voor gezorgd dat we regelmatig moesten verhuizen, maar pap had ons ervan verzekerd dat we ons eindelijk konden settelen in Charleston, waar we heen waren verhuisd toen ik in groep acht zat. Daar stonden genoeg oude gebouwen om hem bezig te houden totdat we afstudeerden.

Het was een geweldig plan geweest. Tot afgelopen augustus in elk geval.

Eric keek me zogenaamd meelevend aan. 'Denk je nou echt dat pap zich aan zijn belofte houdt en een piano voor je regelt?' Hij schudde zijn hoofd. 'Dan geloof je vast ook dat mam wilde dat we naar Frankrijk gingen om de banden met onze dierbare vader aan te halen.'

Mijn mond viel open, maar er kwam niets uit. Waar had hij het over?

Met een blik vol minachting leunde hij dichterbij. 'Word eens volwassen, Soof. Mam wil in juli naar het strand met haar nieuwe vriendje. Waarom denk je anders dat ze stond te popelen om ons naar Parijs te sturen?' Hij zweeg, probeerde me met zijn stilzwijgen een reactie te ontlokken. 'We zijn te oud voor een oppas, maar wat voor moeder laat haar twee tie-

ners nou een hele week alleen thuis? Pap wilde ons maar een paar weken, maar zij stond erop dat we de hele zomer zouden blijven, zodat ze zonder schuldgevoel meer tijd met haar vriendje door kon brengen.'

'Wat?' vroeg ik ongelovig. 'Nee.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Geloof wat je wilt.'

Ik staarde hem een paar seconden aan, waarna ik besloot dat hij onzin uitkraamde. 'Waarom moet je toch altijd zo'n eikel zijn?'

Laat het maar aan mijn broer over om een moeilijke situatie nog moeilijker te maken.

HOOFDSTUK 2

IK HAD NIET bepaald haast om uit het vliegtuig te komen, maar Eric duwde me het gangpad op. Ik was uitgeput en niet voorbereid op de lange wandeling naar de douane.

Mam had ons gewaarschuwd dat er iemand van de douane met ons zou willen praten voor we de luchthaven uit mochten. Aangezien ik degene was die onze visumformulieren had ingevuld, overhandigde ik ze aan de verveeld ogende man achter de balie, samen met onze paspoorten. Hij bladerde door de lege pagina's van onze paspoortboekjes en richtte zijn aandacht toen op de eerste pagina met al mijn gegevens. 'Wat is het doel van uw bezoek?' vroeg hij, zijn blik nog steeds op mijn paspoort gericht.

'Eh, we gaan op bezoek bij onze vader.'

'Heeft hij de Franse nationaliteit?'

Vanuit mijn ooghoeken keek ik naar Eric, die met zijn ogen rolde. Blijkbaar dacht hij dat ik het antwoord op die vraag niet wist. 'Nee. Hij is Amerikaans.'

'Waar verblijft u?'

'In zijn appartement.'

'Hoelang blijft u in Parijs?'

'Te lang,' bromde ik. Toen hij me met een lege blik aankeek, zei ik snel: 'Acht weken.'

Na nog een paar vragen drukte hij een stempel in het midden van onze paspoorten en gaf ze aan me terug. 'Welkom in Frankrijk.'

Hij had net zo goed kunnen zeggen: *Veel plezier tijdens jullie verschrikkelijkste vakantie ooit.*

Eric nam het voortouw en sleepte me mee naar de bagageband. Nadat hij me had geïnstrueerd bij de handbagage te blijven, alsof dat een of andere superbelangrijke taak was, liep hij weg om onze drie gigantische koffers van de band te sleuren.

‘Ik ben geen kleuter, Eric,’ zei ik droogjes.

Hij fronste. ‘Dat zei ik toch ook helemaal niet, Sophie.’ Hij trok de tweede koffer van de lopende band en schoof hem naar me toe. ‘Wil je ruilen?’

Vermoeid greep ik de koffer vast toen die naar me toe kwam rollen, maar ik zei niets. Eric wierp me een vreemde blik toe, alsof mijn gebrek aan antwoord hem verwarde, en pakte toen de laatste koffer.

In stilte liepen we naar de uitgang. De irritatie spatte van Eric af, en dat, samen met ons gekibbel, deed me beseffen dat ook hij nerveus was om pap weer te zien.

Ik wilde me omdraaien en smeken om een plaatsje op de vlucht terug naar New York te boeken, maar daar zou ik nooit mee weggkomen. En dat betekende dat ik geen keuze had, iets wat me verschrikkelijk boos maakte. Het was niet mijn schuld dat onze vader ervandoor was gegaan en ons in de steek had gelaten. Waarom moesten wij onze levens overhoopgooien om in zijn agenda te passen?

Terwijl ik Eric volgde, haalde ik een paar keer diep adem in een zwakke poging mezelf bij elkaar te rapen. Het hielp niet dat ik in het vliegtuig maar een paar uur had geslapen.

In de overtuiging dat we nog een paar minuten moesten lopen en ik dus genoeg tijd had om tot rust te komen, was ik niet voorbereid op de wachtende mensenmenigte achter een metalen reling, toen ik de hoek omsloeg. Ze hielden bordjes in hun handen waar allerlei namen op stonden gekrabbeld. Mijn blik werd naar links getrokken en daar zag ik hem, turend over het hoofd van een vrouw die voor hem stond.

Pap.

De vreugde die ik voelde toen ik hem zag, overviel me, maar maakte al snel plaats voor angst. Ik was hier niet klaar voor.

‘Eric! Sophie!’ riep hij.

Eric keek over zijn schouder om te controleren of ik nog steeds achter hem liep, waarna hij in een rechte lijn naar onze vader liep.

In een paar stappen overbrugde pap de afstand tussen ons en nam Eric in zijn armen. Hij hield hem langer vast dan ik had verwacht. Terwijl ik naar ze keek, realiseerde ik me dat Eric nu bijna net zo lang was als onze vader. Toen verschoof mijn blik naar de zwartharige vrouw naast hen, die me met onverholen nieuwsgierigheid bestudeerde. Haar onderzoekende blik gaf me een ongemakkelijk gevoel, maar ik kon niet anders dan terug staren.

Ze droeg een koningsblauwe rok en een zijden, crèmekleurige blouse. Ik was geen expert op het gebied van schoenen, maar de leren pumps aan haar voeten zagen eruit alsof ze een fortuin hadden gekost. Haar make-up zat perfect en haar haar hing in losse krullen op haar schouders. Maar het was haar gezicht dat me het meest fascineerde. Haar chocoladebruine ogen waren zacht en vriendelijk, en haar mondhoeken plooiden zich in een warme glimlach.

Ik stond nog steeds aan de veilige kant van de denkbeeldige lijn, mijn voeten verankerd in de grond, zodat ik de verkeersstroom achter me blokkeerde. Een man van middelbare leeftijd stootte tegen mijn schouder en brak los in een boze tirade, waarvan ik geen woord verstond, maar ik merkte er nauwelijks wat van. Mijn adem stokte in mijn keel.

Ik kon me niet bewegen.

‘William,’ mompelde de vrouw naast mijn vader met een muzikaal accent.

Pap liet mijn in verlegenheid gebrachte broer los en richtte zijn aandacht op mij. Hij bekeek me alsof ik een schichtig wild dier was. ‘Sophie.’

Het was nog geen jaar geleden, maar toch leek hij ouder. Nieuwe rimpels hadden zich in zijn ooghoeken gegroefd en er zaten wat grijze plukken in zijn donkere haar. Maar zijn ogen waren het meest veranderd. In mijn herinnering waren die altijd vol liefde en plezier; nu zag ik alleen maar een diepe bedroefdheid.

Ik bleef als verstijfd staan, wachtend op hem. Hij was degene die mij in de steek had gelaten. Tien maanden en zes dagen lang had ik gewacht tot hij terugkwam, en elke dag was ik bozer geworden. Nu stond ik voor hem, in een onbekende stad. De onzekerheden van deze reis maakten me doodsbang, en ik wilde niets liever dan dat mijn vader tegen me zei dat alles goed zou komen – al was hij degene die me dit had aangedaan.

Ik was niet van plan de eerste stap te zetten.

Zijn ogen vulden zich met tranen en ik wist niet zo goed waarom. Kwam het doordat ik niet vol vreugde op hem afrende, zoals ik vroeger altijd had gedaan wanneer hij thuiskwam van zijn werk, stinkend naar zweet en marmerstof? Of kwam het doordat ik drie centimeter was gegroeid en mijn haar bijna tien centimeter langer was, en hij nu pas beseftte hoeveel hij had gemist? Had hij het jammer gevonden dat hij de vader-dochterdans op mijn school niet had kunnen meemaken? Verlangde hij terug naar onze zondagavonden, waarop we altijd samen een ijsje gingen halen? Of naar de voorjaarsavonden, waarop we samen op de veranda zaten te kijken naar de onweersbuien die aan kwamen rollen? Hij had bijna een jaar van ons leven samen gestolen en dat kon ik hem niet vergeven, hoe graag mijn moeder dat ook wilde. Maar ik hield ook van hem. Nog steeds. Ondanks alle pijn die hij bleef veroorzaken, en dat maakte me alleen maar woedender.

Hij zette twee stappen naar me toe, over de streep die mijn leven van het zijne scheidde, greep mijn armen en trok me

tegen zich aan. Ik verstijfde, maar liet me toen tegen zijn borst zakken, vechtend tegen de tranen die in mijn ogen brandden. Mijn gezicht drukte tegen zijn T-shirt en ik ademde hem in, nam zijn veranderde geur in me op. Hij had zijn gebruikelijke muskusachtige shampoo ingewisseld voor iets lichters, en al bespeurde ik nog steeds steengruis in de vezels van zijn kleren, toch voelde het anders. En dat deed me pas echt in tranen uitbarsten. Zijn nieuwe geur. Deze man was niet meer de papa die ik kende. Die was ik voorgoed kwijtgeraakt. 'Ik heb je gemist, Sophie.' Hij klampte zich aan me vast, fluis-terde in mijn oor, terwijl hij over mijn haren streek. 'Het spijt me zo.'

Door mijn gesnik, kon ik hem nauwelijks verstaan. Hij trok me weg bij de menigte, nog steeds in zijn armen, en leidde me naar Eric en de zwartharige vrouw. Ik huilde bijna een minuut, voordat ik kalmeerde, een beetje vernederd, omdat iedereen naar me keek... en omdat ik mijn vader meer emotie had getoond dan hij verdiende.

Eric stond aan de zijkant en de ergernis stond op zijn gezicht te lezen. Hij schaamde zich waarschijnlijk een ongeluk voor me, maar ik zag ook bezorgdheid in zijn ogen. Als een van ons in de problemen zat, dan konden we op elkaar rekenen. De zwartharige vrouw hield een zakdoekje in haar hand, maar ik zag dat ze niet zo goed wist wat ze ermee moest doen.

Eric nam het zakdoekje van haar over en stak het me toe. Met zijn ogen speurde hij mijn gezicht af, op zoek naar bevestiging dat ik niet voor zijn ogen in zou storten. God verhoede dat ik een nog grotere scène trapte op luchthaven Charles de Gaulle. Hij zou al een heel opstel kunnen vullen zonder dat zijn irrationele kleine zusje voor nog meer drama zorgde.

Ik griste het zakdoekje uit zijn hand en veegde over mijn gezicht, in de hoop dat ik er nu niet uitzag als een pandabeer. Pap bleef ongemakkelijk naast me staan, alsof hij niet wist hoe het nu verder moest. De vrouw keek hem nadrukkelijk

aan, waarna haar blik even naar mij schoot en vervolgens weer terug naar hem.

Toen haar niet zo subtiele aanwijzing tot hem doordrong, schraapte hij zijn keel. 'Sophie, Eric, ik wil jullie graag voorstellen aan mijn verloofde, Eva Mercier.'

Eric staarde haar even aan, maar begon toen te blozen en stak zijn hand uit. *'Bonjour, Madame Mercier. Enchanté. Merci pour m'accueillir en ta maison.'*

Verrader.

Haar ogen werden groot van verbazing. Ze glimlachte en schudde zijn hand, waarna ze losbrak in een muzikale waterval van Franse woorden.

Eric lachte en antwoordde in haar taal, struikelend over zijn woorden, maar ze grinnikte en zei toen in het Engels: 'Je Frans is erg goed.'

'Dank je. Na deze vakantie hoop ik toch minstens een negen voor Frans te halen volgend jaar.'

'Heb je Frans gekozen?' vroeg pap, duidelijk onder de indruk. Eva schraapte heel zachtjes haar keel, maar ze wist mijn vader er wel een halt mee toe te roepen. Er verscheen een warme glimlach op haar gezicht. 'Ik zou graag even hallo zeggen tegen Sophie. We willen niet dat ze zich buitengesloten voelt.' Paps gezicht werd rood, en hij glimlachte verontschuldigend naar me. 'Je hebt gelijk. Dit is mijn mooie Sophie.'

Meteen zette ik mijn stekels op. Mijn vader had me vroeger altijd 'mijn mooie Sophie' genoemd, maar nu was hij het recht om aanspraak op me te maken verloren. Dat recht had hij opgegeven op de dag dat hij was vertrokken.

Eva deed een stap naar me toe, waarna ze tot mijn verbazing haar armen om mijn schouders sloeg en me tegen haar aan trok. Heel even hield ze me stevig vast. Toen leunde ze terug, haar handen nog steeds op mijn bovenarmen. 'Sophie.' Mijn naam klonk chic en elegant door haar accent. 'Je bent net zo mooi als je vader zei.'

Mijn tong lag als een slak in mijn mond.

Ze drukte twee kussen op mijn wangen en liet me toen los. 'Ik ben zo blij dat je er bent en zo dankbaar voor het feit dat ik de zomer met jullie mag doorbrengen.'

'Dank je.' Ik wist dat ik haar meer moest bieden – haar moest vertellen dat ik er zin in had of dat ik niet kon wachten haar beter te leren kennen, maar ik kon de energie niet opbrengen om te liegen.

Mijn gebrek aan enthousiasme leek Eva echter niet te ontmoedigen. 'Hebben jullie honger? Dorst? Jullie zijn vast uitgeput.'

Eric wierp een snelle blik op mij, voordat hij zich tot Eva richtte en zich opwierp als woordvoerder van de familie Brooks. 'We redden ons wel. Ik weet niet hoe het met Sophie zit, maar ik heb vrij lang geslapen in het vliegtuig, dus met mij gaat het prima.'

Eva schonk ons een moederlijke, liefdevolle glimlach, en er stak iets in mijn hart. Ik wilde zo graag een hekel aan haar hebben, de vrouw die mijn vader van me had gestolen. Ze moest de boze stiefmoeder uit sprookjes zijn. Natuurlijk was pap nog niet met haar getrouwd, dus misschien was haar gastvrijheid alleen maar toneelspel. Misschien wilde ze hem gewoon geen reden geven om terug te krabbelen.

Maar zelfs ik betwijfelde dat. Ze leek zo oprecht.

'Zullen we teruggaan naar het appartement?' vroeg ze in onberispelijk Engels. 'Jullie vader en ik hebben de ochtend vrij genomen, dus we hebben tijd om samen te lunchen' – ze pauzeerde even en voegde er toen aan toe – 'voordat we weer aan het werk moeten.'

Hij ging aan het werk? Hij had ons bijna een jaar niet gezien en liet ons nu alweer in de steek?

Hij moest mijn gedachten hebben gelezen, want zijn gezicht vertrok toen hij het handvat van een van mijn koffers pakte. 'Ik heb nog niet genoeg vakantiedagen opgebouwd en we zitten in een kritieke fase van de restauratie van een van de

waterspuwers aan de zuidkant van de kerk. Ik hoef er maar een paar uurtjes te zijn, daarna kom ik weer thuis.'

Thúís? Thuis was zesduizend kilometer hiervandaan.

Maar als hij die gedachte ook in mijn ogen had gelezen, dan liet hij daar niets van merken. Hij en Eric gingen ons voor naar de parkeergarage – allebei met een koffer in de hand. Ik sjokte achter hen aan, met Eva in mijn kielzog. Ze was vast bang dat ik nog een zenuwinzinking zou krijgen en ervan door zou gaan.

'Zal ik je koffer van je overnemen, Sophie?' vroeg ze zachtjes, haar volle aandacht op mij gericht.

Ik verstevigde mijn grip op het handvat. 'Nee, dank je. Het lukt wel.'

Ik wist dat ik me vreselijk gedroeg, maar mijn leven was een grote chaos en het enige waar ik op dit moment nog wel controle over had was de stomme koffer die mijn moeder me voor de reis had geleend. Het bruin-groene ding was afzichtelijk, wat het alleen maar vreemder maakte dat ik er zo aan gehecht was, maar hij bevatte de helft van alle spullen die ik had ingepakt voor de komende acht weken.

Toen we de parkeergarage in liepen, begon mijn vader aan een betoog over de beste manier om over een jetlag heen te komen. Hij bleef staan bij een zwarte sedan die er strak en glanzend uitzag en totaal niet leek op de auto's waar mijn vader vroeger in had gereden. Hij en Eric propten onze bagage in de kofferbak. Pas toen hij de klep van de kofferbak sloot, leek hij mijn verwarring op te merken. 'Dit is de auto van Eva's broer. We hebben geen auto nodig in de stad.'

Verbaasd trok ik mijn wenkbrauwen op. Hij had al eens gezegd dat hij met de metro naar zijn werk ging, maar het was nooit bij me opgekomen dat hij niet ook gewoon een auto had.

Mijn vader opende het achterportier en gebaarde dat ik in kon stappen. Ik keek naar hem op, maar hij wierp een blik over het dak van de auto heen in Eva's richting. Meteen liet

ik me op de achterbank glijden, waar ik tegen de eenzame koffer botste die niet in de kofferbak had gepast. Mijn broer stapte na mij in en trok het portier achter zich dicht.

Een paar minuten later reed Eva de auto de parkeergarage uit, de grijze ochtend in. We waren allemaal verzonken in een diepe stilte. Eva was de eerste die weer bij zinnen leek te komen en ze overspoelde ons met vragen over onze vlucht, ons huiswerk en onze vrienden. Ons leven.

Eric, de verrader, gaf overal uitgebreid antwoord op en voegde daar nog wat extra informatie aan toe als antwoord op paps vervolgvragen. Hij leek plots totaal geen problemen meer te hebben met onze ontvoering. Mijn antwoorden waren kort en bondig, en ook al kwam het waarschijnlijk niet zo over, ik probeerde echt zo aardig mogelijk te reageren. Het was moeilijk om beleefd te blijven wanneer je vader continu staarde naar de vrouw met wie hij de volgende dag zou trouwen, alsof hij niet kon wachten op zijn huwelijksnacht. Ik ging bijna over mijn nek. En net toen ik de misselijkheid een beetje onder controle had, begonnen de tranen weer in mijn ogen te branden.

Een jaar geleden zat mijn vader aan onze keukentafel, met voor zijn neus een bord roerei met spek dat ik voor hem had klaargemaakt, voordat hij naar zijn werk ging. Een jaar geleden had ik aan de eettafel gelachen om zijn suffe grapjes. Een jaar geleden had hij me meegenomen naar de ijssalon, omdat hij wist dat Jenna en ik ruzie hadden om een jongen die we allebei leuk vonden. Terwijl we daar tegenover elkaar hadden gezeten, genietend van ons ijsje, beloofde hij dat hij er altijd voor me zou zijn als mijn hart werd gebroken.

Leugenaar.

En nu staarde hij naar deze vrouw – deze vreemdeling – en de blik in zijn ogen vertelde me dat zij nu zijn alles was.

Hij had zijn gezin vervangen. Hij had mij vervangen.

Ik knipperde mijn tranen weg en raapte mezelf bij elkaar. 'Word eens volwassen,' had Eric gezegd. Hij had gelijk. Ouders

gingen zo vaak uit elkaar om daarna opnieuw te trouwen. En dat begreep ik wel. Echt waar. Maar dat betekende toch niet dat mijn vader mij per se in de steek moest laten? Waarom was het alles of niets geweest voor hem?

Terwijl Eva over de Parijse snelweg reed, wierp ik een blik op mijn omgeving, maar dat maakte me alleen maar depressiever. De lucht was donkergrijs geworden en de wolken leken zwaar van de regen. De betonnen gebouwen langs de weg waren al net zo grijs. Alles zag er somber en deprimerend uit. Thuis viel ik in een groot zwart gat als het meer dan twee dagen bewolkt en regenachtig was. Ik had zonneschijn en blauwe luchten nodig.

Toen ik in groep vijf zat, had mijn juf op de zondagsschool eens gezegd dat de hel een plek vol vuur en zwavel is. Ik had destijds geen idee wat zwavel was, maar ik was ervan overtuigd dat ze het mis had. Ik stak mijn vinger op en toen ze me een beurt gaf, zei ik dat als de hel een plaats was om mensen te straffen, ik niet dacht dat het er heet en vol vuur zou zijn. Het zou een wereld zonder kleur en muziek zijn, waar niemand danste of lachte. Waar de zon niet scheen en waar geen bloemen groeiden. Mijn juf, een wat oudere vrouw, lachte en streek over mijn hoofd, waarna ze zei dat ik een erg levendige fantasie had. Maar toen ik mijn theorie later die avond aan mijn vader uitlegde, dacht hij er een paar seconden over na, waarna een warme glimlach zijn gezicht deed oplichten.

'Weet je, Sophie, ik denk dat je gelijk hebt,' zei de man, die zijn geluk vond in het herstellen van de schoonheid van het verleden.

Nu, terwijl ik mijn ogen opende en hem over zijn schouder naar me zag kijken, met een diepe bedroefdheid in zijn ogen, besepte ik dat hij waarschijnlijk de enige was die me echt begreep.

En op de een of andere manier maakte dat het alleen maar erger.